

Κύριε, ελέησέ μας, Κύριε, βοήθησέ μας!

Κυριακή 12^η Ματθαίου – Χαναναίας.

του Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Κριμαίας.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός μάς λέει: «Περιπατείτε έως το φως έχετε, ίνα μη σκοτία υμάς καταλάβη» (Ιω. 12:35). Ακόμα έχετε το φως του Χριστού, ακόμα έχετε τη δυνατότητα να πηγαίνετε στον ναό, να ακούτε τις εντολές, να ακούτε το Ευαγγέλιο. Να περπατάτε μέσα σ' αυτό το φως. Γιατί, όταν έλθει ο θάνατος, το φως αυτό θα σβήσει για σας. Πέραν του τάφου δεν υπάρχει μετάνοια και θα πάρετε ανταπόδοση σύμφωνη με όσα έχετε κάνει στη ζωή σας.

Περπατάτε λοιπόν στο φως όσο έχετε το φως, για να μη σας καταλάβει το σκοτάδι, το σκοτάδι το αιώνιο, το σκοτάδι του θανάτου. Ο θείος απόστολος Παύλος λέει: «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. 6:2). Τώρα, όσο ζούμε, είναι για μας καιρός ευπρόσδεκτος, καιρός σωτηρίας. Τώρα πρέπει να σκεφτόμαστε τη σωτηρία μας και να προετοιμαζόμαστε για την αιώνια ζωή. Αυτό κάνουν όλοι οι χριστιανοί, όλοι όσοι αγαπάνε τον Χριστό.

Πριν 70 χρόνια ζούσε στην Αγία Πετρούπολη ένας γιατρός που λεγόταν Γιάζ. Αυτός υπηρετούσε στις φυλακές και είχε καρδιά αγαθή, καρδιά γεμάτη ευσπλαχνία και αγάπη για τους ανθρώπους. Από τη θέση του, του γιατρού των φυλακών, προσπαθούσε όσο μπορούσε να βοηθήσει τους δυστυχισμένους ανθρώπους που κρατιούνταν εκεί. Έβλεπε πως έστελναν στα κάτεργα αλυσοδέσμιους κατάδικους, γνώριζε ότι θα περπατήσουν με τα πόδια χιλιάδες βέρστια μέχρι να φτάσουν στη Σιβηρία και η καρδιά του έσφιγγε από τον πόνο. Για να αισθανθεί τον πόνο τους μια φορά φόρεσε στα πόδια του αλυσίδες και περπατούσε μ' αυτές ώρες στην αυλή του σπιτιού του.

Όταν βρισκόταν στην κλίνη του θανάτου, ο άγιος αυτός άνθρωπος και γιατρός, είπε στους συγκεντρωμένους γύρω του ανθρώπους τα εξής θαυμαστά λόγια, τα οποία πρέπει να τα βάλουμε καλά στον νου μας: «Να βιάζεστε να κάνετε καλό για τους άλλους». Να βιάζεστε γιατί ο θάνατος όλους μάς περιμένει. Να μην είστε επιπόλαιοι, να είστε πιστοί μέχρι θανάτου και θα σας δώσει ο Θεός τον στέφανο της ζωής.

Ο προφήτης Ησαΐας είπε ένα λόγο, τον οποίο επίσης πρέπει καλά να θυμόμαστε και που πρέπει βαθιά να αποτυπωθεί στην καρδιά μας: «Έκστητε, λυπήθητε, αι πεποιθυΐαι, εκδύσασθε, γυμναί γένεσθε, περιζώσασθε σάκκους τας οσφύας» (Ησ. 32:11). Τρέμετε, ανέγνοιαστες, να έχετε τη μνήμη του θανάτου, να σκέφτεστε πάντα την ώρα όταν θ' αφήσετε αυτή τη ζωή και ποτέ να μην το ξεχνάτε.

Και για να μην το ξεχνάμε, για να μπορέσουμε να ακολουθήσουμε την οδό του Χριστού και να μη φοβόμαστε τον θάνατο, χρειαζόμαστε βοήθεια από τον Παντοδύναμο Θεό. Χωρίς αυτή τη βοήθεια δεν θα νικήσουμε τους πειρασμούς του διαβόλου, γι' αυτό πρέπει να ζητάμε να μας στείλει ο Θεός τη χάρη του. Κύριε, ελέησέ μας τους αμαρτωλούς, Κύριε, βοήθησέ μας!

Πρέπει να Τον ικετεύουμε έτσι όπως Τον ικέτευε η γυναίκα η ειδωλολάτρισσα, για την οποία ακούσατε σήμερα στο ευαγγελικό ανάγνωσμα (Μτ. 15:21-28). Αυτή ήταν Χαναναία και όταν είδε τον Χριστό με τους μαθητές του άρχισε να φωνάζει δυνατά και να Τον ικετεύει: «Ελέησόν με, Κύριε, υιέ Δαυΐδ· η θυγάτηρ μου κακώς δαιμονίζεται». Αλλά ο Κύριος δεν της έδινε σημασία και συνέχιζε σιωπηλά τον δρόμο του. Η γυναίκα συνέχιζε να Τον ικετεύει, όμως Εκείνος δεν απαντούσε. Στο τέλος οι μαθητές του Τού είπαν: «Απόλυσον

αυτήν, ότι κράζει όπισθεν ημών». Και ο Κύριος απάντησε: «Ουκ απεστάλην ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ».

Η γυναίκα όμως συνέχιζε να Τον ικετεύει. Τι της είπε τότε ο Κύριος; «Ουκ έστι καλόν λαβείν τον άρτον των τέκνων και βαλείν τοις κυναρίοις». Και άκουσε μία απάντηση καταπληκτική για την ταπείνωση και την πραότητα: «Ναι, Κύριε· και γαρ τα κυνάρια εσθίει από των ψιχίων των πιπτόντων από της τραπέζης των κυρίων αυτών» – δώσε μου, Κύριε, ένα ψίχουλο από το έλεός σου! Σταμάτησε ο Κύριος, όταν το άκουσε, και της είπε: «Ω γύναι, μεγάλη σου η πίστις! Γενηθήτω σοι ως θέλεις. Και ιάθη η θυγάτηρ αυτής από της ώρας εκείνης».

Πολλοί από μας έχουν ζωή που δεν αρμόζει στους χριστιανούς. Πολλοί είναι βεβαρημένοι με διάφορες αμαρτίες, πολλοί έχουν ξεχάσει τον λόγο του Θεού: «Το κέντρον του θανάτου η αμαρτία» (Α΄ Κορ. 15:56). Ο θάνατος πληγώνει αυτόν που είναι δούλος της αμαρτίας. Τότε, αν είμαστε τόσο αδύναμοι, αν το ένδυμα της ψυχής μας είναι όλο μαύρο από τις αμαρτίες μας, δεν είμαστε και εμείς σαν τα σκυλιά, δεν πρέπει και εμείς να κράζουμε προς τον Θεό, όπως έκραζε εκείνη η Χαναναία γυναίκα; «Κύριε, είμαι σαν το σκυλί, αλλά ελέησόν με!».

Από το βιβλίο: Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Κριμαίας, Λόγοι και ομιλίες, τόμος Γ΄. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2003, σελ. 286 (απόσπασμα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>